

	Bilag til bet. o. lovf. om byfornyelse og boligforbedring									
1995	50	50	17	17	1.298	0	89	134	1.454	201
2000	0	0	0	0	751	0	2	2	753	2

Udgifterne til nedrivninger, etablering af friarealer m.v. samt til grundkapital forudsættes ikke lånefinansieret, og disse udgifters størrelse er derfor uafhængige af markedsrenten. Rentesikringsudgifterne øges noget ved en markedsrente på 20 pct. p.a. fremfor en på 16 pct. p.a., mens udgifterne til byfornyelsesboligsikringen er uændret (dette er en følge af, at huslejestigningen efter en boligforbedring ikke ændres af en højere rente, idet rentesikringen »dækker« hele rentestigningen). Totalt er det således kun statens byfornyelsesudgifter, der øges, medens de kommunale udgifter er de samme som ved en markedsrente på 16 pct. p.a.

Spørgsmål 52:

Hvorledes passer byfornyelsesplanen ind i de vækstrammer for de kommunale udgifter, som er aftalt mellem regeringen og Kommunernes Landsforening?

Besvarelse:

Formålet med den indgåede aftale er at begrænse væksten i de kommunale udgifter i de kommende år. Iværksættelse af nye udgiftskrævende initiativer vil således alene kunne ske, såfremt der foretages en prioritering såvel i forhold til andre ønskede nye aktiviteter, som i forhold til omfanget af allerede bestående aktiviteter. Dette gælder naturligvis også, såfremt kommunerne ønsker at iværksætte en mere omfattende byfornyelsesindsats. Det er derfor heller ikke nogen pligt for kommunerne at byforny deres ældre boligkvarterer, men det er regeringens opfattelse, at også kommunerne har erkendt behovet for en mere omfattende byfornyelsesindsats og følgelig i den prioritering, der skal foretages, vil søge at skaffe plads til en betragtelig byfornyelsesindsats.

Det tilføjes, at de samlede årlige bevillinger til byfornyelse efter lovforslaget vil blive afpasset efter de samfundsøkonomiske muligheder.

Spørgsmål 53:

På hvilke punkter er lovforslagets ekspropriationsbestemmelser mere vidtgående end i den gældende saneringslov?

Svar:

Lovforslagets § 14 giver kommunalbestyrelsen adgang til at ekspropriere private tilhørende grunde, bygninger og private rettigheder, der hviler over de pågældende ejendomme, når det er nødvendigt at råde over dem af hensyn til gennemførelsen af en beslutning om byfornyelse.

Saneringslovens § 20, stk. 1, indeholder en tilsvarende bestemmelse med hensyn til ekspropriation af fast ejendom m.v., som det er nødvendigt at råde over af hensyn til gennemførelsen af en saneringsplan.

Herudover giver lovforslagets § 18, stk. 3, kommunalbestyrelsen mulighed for helt eller delvis at ekspropriere fast ejendom, såfremt en ejer ikke efterkommer et påbud inden for en passende frist, og såfremt ekspropriationen vil være af væsentlig betydning for gennemførelsen af påbuddet.

Denne bestemmelse må antages at få et meget begrænset anvendelsesområde, idet den vedrører ejendomme, hvor foranstaltningerne ifølge kommunalbestyrelsens beslutning skal udføres af ejeren af den pågældende ejendom. Kommunalbestyrelsen skal derfor opfordre ejeren til at fremkomme med et projekt til udførelse af foranstaltningerne, og ejeren skal selv udføre foranstaltningerne på sin ejendom.

Hvis ejeren ikke indsender et projekt eller ikke gennemfører projektet inden for den fastsatte frist, skal kommunalbestyrelsen meddele ejeren påbud om at gennemføre kommunalbestyrelsens beslutning, jfr. § 18, stk. 1. Hvis ejeren ikke efterkommer påbuddet inden for den fastsatte frist, kan kommunalbestyrelsen lade foranstaltningerne udføre for ejerens regning, jfr. § 18, stk. 2.

I særlige tilfælde kan det imidlertid være nødvendigt at ekspropriere ejendommen, i stedet for at kommunalbestyrelsen udfører foranstaltningerne for ejerens regning, f.eks. fordi ejeren lægger fysiske hindringer i vejen for kommunalbestyrelsens selvhjælps handlinger eller genudlejer lejligheder, der er blevet rømmet af hensyn til gennemførelsen af foranstaltningerne. Kommunalbestyrelsen kan i sådanne tilfælde ekspropriere ejendommen i medfør af § 18, stk. 3.